

НАРОДНО СЪБРАНИЕ		
№. №	854 - 02 - 64	
Датум	14 / 11	2018 г.

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

10 24
X

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,

На основание чл. 88, ал. 1 от ПОДНС внасяме проект за решение за обявяване на гр. Сливница за „Град на Българската бойна слава“ с мотиви към него.

Молим, проектът за решение да бъде предоставен за разглеждане и гласуване съгласно установения ред.

ВНОСИТЕЛИ:

Васил Цветков
Мартин Тинчев

Долгенги Милашев
Христо Канджев
Пламен Канджев
Гивор Тотев

РЕШЕНИЕ

**ЗА ОБЯВЯВАНЕ НА ГР. СЛИВНИЦА ЗА „ГРАД НА БЪЛГАРСКАТА БОЙНА
СЛАВА“**

Народното събрание на основание чл. 88 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

РЕШИ:

1. Обявява гр. Сливница за „Град на Българската бойна слава“

ВНОСИТЕЛИ:

Васил Цветков

Мартин Тинчев

Валентин Мигушев

Христо Гаушкив

Пламен Манолов

Йордан Петев

МОТИВИ

Сраженията при Сливница предопределят изхода на Сръбско-българската война и в значителна степен повлияват на бъдещето на освободената ни родина. В резултат на тази победа бе потвърдена каузата на националното Съединение от 1885 г. и България получи стимули за мощно икономическо, социално и духовно развитие в следващите години, така че в началото на 20 век Европа да заговори за българското чудо.

Съединението от 1885 година беше истинско изпитание на силите на млада България, демонстрация на сплотеност и единство на всички слоеве на обществото. На 8 септември в старата българска столица Търново пристига Александър I Батенберг. Издадена е прокламация към всички българи, оповестяваща Съединението на Княжество България с Източна Румелия. От този момент започва и борбата за защитата му. За кратко време по-голяма част от войската, както и запасните са прехвърлени от Северна в Южна България. На 2 ноември в София се получава официална нота от Сърбия в която, като се взема за повод мнимо българско нападение върху сръбска територия на България се обявява война. По мобилизационен план 70 хиляди доброволци трябва да защитят Съединението, а се явяват общо 120 хиляди. Сред доброволците са отрядите на македонските българи, българските студенти в чужбина без да са получили мобилизационни заповеди, хващат първите влакове и параходи, за да се притекат на помощ на отечеството. Учениците от Габровската Априловска гимназия поставят началото на ученическия легион.

За неочаквано кратък срок се извършва знаменателният марш – маньовър на българската войска към позициите на Сливница. Първи и четвърти батальон на софийски полк изминават 86 км. за 30 часа, а 8 приморски полк 95 км. за 36 часа. По думите на подполковник Грехнер „офицер в германския генерален щаб-от времето на Александър Македонски, Юлий Цезар и Наполеон не е имало такъв маньовър, какъвто извършиха българските войски през 1885 година.

Нахлул на българска земя нашественикът се натъква веднага на неподозирана съпротива. В района на Сливница настъпва Нишавската армия, а в района на Видин Тимошката. Но планът за светкавично настъпление е провален. От 5 до 7 ноември се разиграва решаващото сражение при Сливница. С възторг и неопикуема жертвоготовност населението от Сливнишкия район се включва във войната. Кмет на селото тогава е Петър Соколов. На него е възложено да осигури необходимия обоз за превозване на боеприпаси и храна на ранени войници от фронта. Всички ханове дори новата черква са превърнати в медицински пунктове. Овчарчетата носят вода на войниците. Сливница се озовава в центъра на събитията, за нея се говори и пише в печата.

Проява на личен героизъм от местното население е подвигът на Михалко Кенин, който в решителните боеве за Мека прев изнася на гърба си планинско оръдие, за да го постави на удобна позиция, откъдето противникът не очаква обстрел. Особено се отличават в боевете Гено и Иван Пулини, които возят боеприпаси до самата бойна линия. Апостол Георгиев Попов участвал като запасен войник във войната, ранен в гърдния кош, носи куршум в тялото си до края на живота си.

Пети ноември е първият ден на епичното тридневно Сливнишко сражение, което решава изхода от войната. Срещу централният отбранителен участък настъпва сръбската Дринска дивизия под началството на опитния полковник Мишкович. Пламва ожесточен бой по цялата линия, в хода на който храбрите защитници отбиват атаките на противника. Капитан Блъсков непрекъснато обикаля поверените му позиции и с личен пример

насърчава бойците. На 6 ноември в хана се свиква Коронен съвет с главнокомандващ княз Батенберг. На 7 ноември се водят решаващите боеве. Към 11 часа капитан Попов забелязва, че зад предните стрелкови вериги целия боен ред на Дринската дивизия започва да захожда към десния фланг, където действа ротмистър Бендерев. Противникът изглежда е уверен, че центъра на позицията ще остане пасивен и Дринската дивизия без особен риск би могла да съсредоточи действията си върху десния български фланг. В този момент войниците от 1-ва пловдивска пехота под ръководството на Бендерев се вдига „на нож“ с викове „ура“. Българите нагазват в сръбските окопи, но сварили ги празни, пътят грабват захвърлените сръбски пушки и торби с патрони и до вечерта поразяват противника със собственото му оръжие. Момент на голяма опасност крие разбиването на Брезнишкият отряд. Столицата е спасена от бойците на капитан Стефан Попов, които при Гургулят карат противника да отстъпи. Гургулят и Три уши донасят на сръбските войски необратим миг на загуба. Нишавската армия отстъпва. Сръбското настъпление е окончателно спряно. На главното направление се минава в настъпление.

В тази война България дава 6 хиляди убити и ранени и са изразходвани 30 милиона български лева. За тези герои и за всички загинали знайни и незнайни войни в многовековната история на България продължават да звучат така силно думите на народния поет Иван Вазов:

„Българийо, за тебе те умряха,
една бе ти достойна зарад тях,
и те за теб достойни, майко, бяха,
и твоего име само кат мълвяха,
умираха без страх.“

Сръбско – българската война предопределя съдбата на Третата Българска държава и на модерна Европа като цяло. В центъра на тези събития е Сливница. Битката край Сливница е не само една изключително важна страница от учебниците по военна наука в цял свят. Тя предопределя бъдещето на съвременна Европа – такава, каквато я познаваме през XX и вече през XXI век.

ВНОСИТЕЛИ: Васил Цветков

Мартин Тичев

Варелги Милчев

Христо Гайджев

Валентин Мамичев

Жеор Жотево